

10. szám.
Jul. 9-én 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

ELÉGIA AZ ÁGYÚHOZ.

Nagyságos lyukas réz, puskák öregapja,
Kéncével illatos pokoltűznek csapja.
Fordítsd felém kérék — ne szád — de füledet
Midőn énekelném *fényes* személyedet.

Mert tudniillik hogy te nagy úr vagy szörnyen,
Kell, hogy a fejemet hizelgésen törjem.
Mivelhogy afféle poéta én vagyok,
Kiben mély tisztelőt találnak a nagyok.

Termeted oly bájos, olyan tündér fajta!
Ilyennek rajzolják a *cherubimokat* :
Ilyen az alakjuk, mint a te derekad,
A két kerék oldalt, — az a két szárny rajta.

Hangodnak szépsége felyülmulthatatlan!
Abban minden ének és madárdal ott van.
Fölséges éneked úgy lelkesít belől!
(Kivéve : a kiket elől-utól megöl.)

Te vagy a világon most a fő *tón-adó*,
Parancsodnak minden ember szófogadó.
A kít te megvédesz, annak igaza van,
A kít te elitélsz, az exequálva van.

A te véleményed argumentum, mely *dönt*,
Rá apellál minden kétes ügy a földön
S motivumaidban, a miket felhoztál
Az elmarasztalt fél meg is *nyugszik* aztán.

Nagy úr, kicsiny ember előtted egyenlő,
Szelidebb golyóval te egyikre sem lösz?
Rongyot, arany ruhát, szolgát, magas embert
Te nem válogatod, mind egyformán sepred.

S a hová be akarsz menni hatalommal,
Zárt kapu betörik, sáncz omlik halomra.
Előled nem lehet sehová elbújni,
Mint nem a villámló mennykőt félrefújni.

És mit a hajdankor prófétái birtak,
A miről a bölcsek annyi könyvet írtak,
Azt a *világnyelvet*, mit megért mindenki,
Óh te nagy *népszónok!* te találtad azt ki.

Hajdan a „*seregek Urának*“ nevével
Járultak a harciba; most *est* te vedél fel,
Főpatronusának tart minden natio.
Fejedelmeknél vagy *ultima ratio*.

Én megtettem azt hogy éneklék felőled
Holmi ajándékot nem kívánok tőled,
A mivel te fizetsz; én nem kapok azon;
Inkább fizesd másnak, én utalványozom.

K—s M—n.

A RÓKA - PROCESSUS.

Tragicomicus történet.

Volt nekem egy öreg úr ismerősöm, a ki anynyira nagy barátja volt mindig a madaraknak, hogy életének legalább felét kizárólagosan madarászattal töltötte, a mi magában véve elég jámbor ártatlan időtöltés, s minden esetre jobb, mintha ugyanannyi időt a ferbli- vagy maccaasztal mellett töltött volna el.

Három nagy szobájában egyebet nem lehetett látni mint kanárikat, fülemüléket, mindenféle czinegéket, tressirozott szarkákat, s jó Isten Isten tudja még miféle szárnyas éneklő és nem-éneklőket. A három szoba mellett aztán van egy negyedik fülke is, mely szintén rakva van madarakkal, csak hogy kitömött állapotban. Ezek valamennyien mind az én öreg uramnál multak ki az árnyékvilágból, mindegyiknek el tudja mondani a történetét, hogy melyik mikor került hozzá, hogyan hívták apját anyját, micsoda betegségben pusztult el stb.

Régebben, midőn még több szabad időm volt, gyakran meglátogattam e szenvedélyes madarászt, órákig el tudtam hallgatni az öreg urat, hogy milyen tüzzel, minő lelkesedéssel beszélt madarairól — most meglehet magam sem tudnám olyan békességes türéssel végig hallgatni, a minek nyilván az az oka, hogy én is romlok naponta a többi emberekkel.

Abban a kicsi szobában volt a sok czinege és barázdabillegető közt egy roppant nagy kitömött bakróka is, mely okvetetlenül szemébe kellett az embernek, hogy tűnjön, mihelyt ebbe a szobába lépett, s szintűgy kérdezé magában, valljon mit keres itt ez a róka? mert hát tudni kell azt is, hogy a milyen jó barátja az én öreg uram a madaraknak, épen olyan határozott el-lensége volt minden ragadozó négy lábú állatnak s így nagyon természetes a rókáknak is!

Ennek a bakrókának is megvolt a maga tragicomicus története.

Legelső látogatásom alkalmával (mintha csak most is látnám Lörincz bácsit könyökig feltürközve kezébe egy tál törött kendermaggal) kérdezősködtem, hogy hol kapta azt a rókát?

— Löttem, öcsémuram, én magam személyesen löttem, furesa története van, az egész vármegye ismeri azt a rókát?

— Engedelmet kérek, az egész vármegye

még nem ismeri, mert én is ide való volnék, még sem tudok róla semmit.

— No hát ülj le oda a pamlagomra, s várd meg míg ezt a kis kendermagot kiosztom, majd azután elmesélem neked is, de nehogy történetesen pipára találj gyujtani, mert a szegény kicsi Pepi beteg, a Czillikét is szomorkodni látom, s nagyon árt nekik a pipafüst.

Nehogy azt tessék hinni mintha a két szenvedő patiens, tudnillik Pepi és Czili valami szép nő volt, világért sem! A Pepi kisasszony egy fiatal felvágott nyelvű szajkó volt, a Czili pedig egy fehér bóbítás galamb.

Neve volt itt sorban mindegyiknek, ha him volt, elnevezte Péternek, Pálnak, Józsinak, Pistának, ha pedig nőtény talált lenni, kapott Julia, Zsófi, Klári nevet, — emlékezem, egy kedvenc szarkáját Rebusnak hívta.

Vége levén nagy későre az étetésnek, letelepedt Lörincz bácsi mellém.

— Hát aztán ez az étetés mindennap ilyen hosszason tart?

— De hát mit is gondol öcsémuram? a mindig enni ád az ember ennyi kedves állatkának, oda sok idő kell!

— Mi a manóért is nem házasodik már egyszer meg, lám minő jó, gyöngéd segítsége lenne ilyenkor! szépen karon fogná a feleségét s együtt etetnék a czinegéket, minő idylli boldogság lenne ez!

Beszélgetésünket az egyik kanári szakitá meg, mert reá gyujtott egy „fiaker polkára“, az öreg úr fütytyel kísérte. Midőn aztán mind a ketten bele untak, emlékeztettem Lörincz bácsit az ígért történetre, melyet nem sokára így mondott el:

— Még a jó emlékű 1834-ben, nota bene tudod akkor termett az a híres jó bor, a megye tisztujtást tartott, mely minden komolyabb szerencsétlenség nélkül megtörténvén, az új alispány saját jószágán egy nagyszerű hajtóvadászatot indítványozott. Persze ide hivatalos volt az egész D. város, nem is maradt el senki, kivált a ki ismerte az új alispány pinczójét, — a konyhájának aztán plane hét országra szállt el hire.

Az új alispány nekem patronusom volt, s így daczára annak, hogy én soha életemben puskát

sem sütöttem el, nem utasíthattam vissza a meghívást. Délután két órakor már a kitűzött helytt voltunk. Az alispány szerencsétlenségemre saját fegyverei közül tisztelt meg egygyel.

Az én postom egy meglehetősen nagy bokor volt, hová ha beléállottam, csak a fejem teteje látszott ki. Mihelyt észrevettem, hogy az érdekes társaság figyelmét elvonta rólam, szépen lehúzódtam a bokorba, a puskámat oda támasztottam egy ág mellé, azt sem tudtam, ha meg van-e töltve vagy sem? reám nézve különben mindegy volt, mert én nem vadászni, hanem csak becsületből jöttem ide.

A nap olyan forrón sütött, hogy ha lehetett volna, nem csak a kaputomat, hanem még a bőrömet is levetettem volna. Szépen lefeküdtem egy kevés délutáni álmomra.

Ezalatt a többi érdekes urak szorgalmasan vadásztak szerteszéljel. Én meg sem mozdultam első helyemből, hanem szépen elnyugodtam az Urban! és álmódtam szörnyűséges dolgokkal, rettenetes fenevadakkal, medvék, orosz lányok, farkasok, tigrisek és Isten tudja még mikkel, melyeket mind rendre löttem, szóval iszonyú vérontást vittem végbe álmomban.

Egyszer csak nagy lárma ébreszt fel, hallom, hogy kiáltják a hajtók: „Ott fut a bokor felé!” Félálmosan felugrom helyemből, kinézek a bokorból... hát... egy rettenetes nagy róka tart egyenesen felém, melyet én első ijedtségemben sem több sem kevesebbnek nem néztem, mint medvének! Szörnyű nagy confusióban voltam. Hirtelen nem tudtam mit csinálni, mert attól féltem hogy az a csunya állat ha odakap hozzám a bokorba, még kárt teszen bennem valahogy; minden számítás nélkül felfogtam a puskát, legfeljebb ha arra tudtam volna használni, hogy elriaszszam vele a bokortól. A mint én így magam előtt tartottam a puskát, egyszer csak rapp!... elsül a kezemben: a sok ág közt felhúzódott a ravasz s a szegény róka ott hevert alig tiz lépésnyire tőlem!

— Darabig nem akartam hinni szemeimnek, azt gondoltam, hogy az elfáradt vad ijedtében esett el, de oh csodák csodája, megvolt löve csakugyan általam. Pár perc múlva hangos „éljen, bravo” kiáltásokkal egy csomó ismerősöm fogott körül, kik nem győzték eléggé tudakozni, hogyan löttem le, hol czéloztam, minő töltés volt a puskámban? stb. Én persze, hogy meg ne tudják miszerint csak úgy véletlenségből ütődött belé az a szegény róka a golyóba, elmondtam nekik minő

fogásokkal, hol czéloztam meg stb. gondoltam magamban, a ki elhiszi jó, a ki pedig nem akarja, járjon végére.

Az alispány tiz ezüst forintot ígért in loco érte, de nem adtam, százért sem adtam volna!

A nyakam közé vettem a lompos állatot, s egész délután czepelem abban a roppant melegben a többiek után!

Vége lévén a vadászatnak, lassankint vissza értünk a városba, hol boldog boldogtalannak megmutattam a rókámat különbnél különféle variációkban beszélve el történetét.

Másnap azonban honnan honnan nem, az az impertinens hir kezdett elterjedni, hogy nem én löttem meg azt a rókát, hanem készen meglöve pénzért kaptam egy oláhtól!... Nos mit mondasz hozzá, hát nem volt-e ez malitióznus tett?

— Valójában az volt! — felelék az öreg urnak.

— Ez több volt mint a mennyit eltűrhettem volna, addig jártam, addig futottam, fáradtam, míg végre csakugyan nyomára jöttem, hogy ki mondta?

— Persze beperelte Lörincz bácsi azonnal?

— *Tiz egész érig folyt ez a róka-processus a gubernium előtt!*

— Rettenetes!

— Utoljára annyira belebonyolódtunk a dologba, hogy egyedül nekem tizezer forintomba került!

— Természetesen megnyerte a pert?

— Még épen nincs tisztába hozva a dolog, de reménylem egy pár év alatt el fog dőlni. Megmutatom a gazembernek hogy hazudott!

— Na, ha az ember jól meggondolja, még sem olyan sok tizezer forint egy ilyen nevezetes életbevágó kérdés eldöntésére!

Hanem a szegény jó Lörincz bácsinak még sem teljesedett be óhajta, mert a róka-processusnak nem érte végét soha.

Halála előtt kevés idővel láttam. Alig ismerem reá, annyira elváltozott. Az idő megféhérite már haját, szakálát, roskadozó lábai alig birták már.

Olyan szomorú volt arca, hogy meg nem állhattam kérdés nélkül: — mi baja van?

— Nagy csapás ért engemet édes öcsém-uram a múlt héten!

— Talán csak nem történt valami szerencsétlenségök a madarainak? — kérdém újból, tudva hogy ennél nagyobb fátum nem érheti már Lörincz urat.

— Szegények! — sóhajtá az öreg; — mind a kettő egyszerre . . . a Pepi is, a Czilli is . . .

Többet nem szólhatott megeredt könyei miatt.

Egy hét mulva meghalt azután.

Halála is madarai miatt történt. Betévedett ugyanis egy macska valahogy szobájába, s egy éjszaka olyan rettenetes vérengzést vitt végbe a czinegék közt, hogy midőn meglátta Lőrincz ur, a guta ütötte meg azonnal! *Nagyharang.*

Strategiai studiumok.

(Ugyanattól, a ki a conjecturalis politika példányait írta.)

§. I. *Miért nem kell az államnak a kertészeti egyleteket stratégiai okoknál fogva pártolni?*

A jelen hadjáratban bebizonyult, miszerint semmi sincs olyan nagy akadályára egy nagyszerű haditerv kivételének, mint a fákkal szegélyezett utak, elsövényezett kertek, szőlők, s más eféle gátak, melyek a gyors előnyomulást akadályozzák, a szabad kilátást elveszik, a lovasságnak útjában vannak, s meglepetésekre és eltévedésekre adnak alkalmat; minthogy pedig a kertészeti társulatoknak semmi egyéb céljuk nincsen, mint ilyen eleven torlaszokkal keresztül-kasul vonalozni az országot, azért én az ilyenek keletkezését semmiképen meg nem engedném; hogy legalább Magyarországon maradjon egy kis arravaló pusztaság, a hol az ember kedve szerint elverhesse egymást.

§. II. *Mi hibájuk van a mostani ágyúknak?*

Mind két oldalról azt a panaszt halljuk, hogy jelenleg az ágyúk igen magasan hordanak, s az emberekben igen csekély, vagy éppen semmi kárt sem tesznek. Ennek az okát eddigelé a leggyakorlottabb stratégusok sem bírták felfedezni, pedig az nagyon világosan látható. Az eddigi ágyúk a tudvalévő katonamérték szerint vannak alkotva, miután azonban az újabbkori ujonczosásoknál minden nemzet egy pár hüvelykkel lejjebb szállította a katonamértéket, nagyon természetes, hogy minden ágyú ugyanannyi hüvelykkel túllő az emberek fejei fölött, s ártalmatlanná lesz. Ez a felfedezés valószínűleg egészen új reformot idézend elő az ártilleriában.

§. III. *Fontos észrevétel a háború localizálása érdekében.*

Én nem tudom, mert én nem jártam ott, de csak kérdezem, hogy valyon a hol az országok határai egymást érik, ki vannak-e azok ott is úgy pingálva szépen, mindenféle festékekkel, a hogy azok a mappán láthatók? mert hogyha nincsenek, jó volna ám azokat kifestetni eleve, mert különben az a tudatlan katona, a ki nem tanult geográfiát, miről ismerje meg, hogy most már a másik országban jár? . . .

§. IV. *Miért, hogy ilyen nagy meleg legyen.*

Hiszen még minden esztendőben volt nyár, de ilyen meleg nyár még soha sem volt, mint most. Ennek pedig természetes oka az a nagy tüzelés, a mi a háborúban véghez megy. Ki látta nyáron ilyen erősen befűteni egymásnak? Már most a kinek még rendületlen bátor-

sága is van, a mi külön megint melegít, képzelhetni, hogy kell annak megfőni ilyen nagy meleg idején? Ilyenkor sokkal többet használna a félelem, mert az legálább hűt.

§. V. *A jégkárbiztosító társulatok egy jogkérdésben.*

Valyontén a solferinói csatában, a kinek buzaföl-dén délelőtt negyvenezer katona, ágyúval, lóval, munitiós szekerekkel keresztül vonult, délután pedig ugyanazt szél-tiben hosszában elverte a jég; tartoznak-e annak a kárát a jégkármentő társulatok megtéríteni? Mivel hogy egy részt igaz az, hogy a harczó felek már előre elgázolták a vetést, de az is igaz más részről, hogy ugyanazt, ha éppen találja a délutáni zivatar, csakugyan elveri. Én azt hiszem, hogy ebben az esetben vagy az egyik, vagy a másik félnek igazja van.

§. VI. *Micsoda a francziák fegyvereiben a leg-erősebb?*

A nyél (Niel).

§ VII. *A péntek a stratégiában.*

Egy bécsi lap felfedezte, hogy az idén minden csata „péntek” napon kezdődött. Hozzá teszi, hogy ez által korántsem akar babonás nézeteket terjeszteni. Nem is lehet, mert hiszen péntek volt akkor a világ minden kalendáriumában.

§ VIII. *A francziák vakmerősége.*

Lehet-e annál nagyobb vakmerőséget képzelni, mint mikor a francziák egyik tábornokuknak azt a nevet adják, hogy „Isten” (Dieu), hogy aztán azzal állhassanak elő, hogy őket maga az Isten vezeti a háborúban?

A böles mandarinok.

Chinának valamelyik városában élt egy vén csizmadia, kinek mindenekfölött legkevésbé volt ellen-sége a bor. Volt neki egy jó állású ügyvéd fia is. Történik, hogy a csizmadia háza egy tűz alkalmával leég.

Neki ereje a felépíttetéshez többé nem lett volna, ügyvéd fia tehát rendes szerződés mellett kifizette árát, s felépítteté szépen, emeletesre, s el is foglalta fenhagy-ván atyjának egy lakosztályt két szoba és konyhával hátul, szivességből.

Eszébe jut egyszer borozásnál a vén csizmadianak, hogy mily szörnyűség az, hogy fia a ház elejét foglalta el, őt pedig oda hátra teszi. Másnap pört kezd vissza-követelni házat.

Két bíróság előtt megbukott ügye, végre appellálja a pekingi főtanácshoz, mely is következő böles ítéletet hozott ügyében: „A ház előbbeni állapotába helyettes-sék vissza.” Tessék most már újra lepörkölni.

Köpezy úr a zuhany alatt.

„Soha sem láttam én még ilyet. Először voltam életemben hideg fürdőn, Balaton-Füreden, akkor is esett az eső; hanem azért az orvos azt mondta, hogy csak menjek a Balatonba, nem ért az a kis eső. Jól van: elementem, vittem magammal paruplit; megfürödtem, jól esett. Mikor aztán kijöttem a vízből, akkor láttam, hogy a fürdőszolga elfeledett törülköző lepedőt beadni. Mit csináljak? nedvesen csak nem öltözhetem fel? azt sem várhatom, míg a szél megszárit? Egyszer csak meglátok egy csengetyű-zsinórt; no ez bizonyosan a fürdőszolgának szól; meghúzom, nagyot csendül; jól van. Aztán várom hogy jöjjön, hozza hamar a törülközőt, mert fázom. Arra egyszer csak elkezd a nyakamba omlani a víz, mint a fergeteg: azt hittem a felhő szakadt rám, utczu kaptam a parupli után s kifeszítettem a fejem fölött,

akkor vettem aztán észre, hogy a zuhany alatt állok, s az a csengetés azt jelenti odakinn, hogy a zuhanyt rá kell ereszteni az ember fejére. No de így meg nem ijedtem soha életemben. Szerencsém, hogy a parupli velem volt.“

Nagy Pista.

Nagy Pista híres komikus, azokban az időkben szintén ki volt téve annak a szekatúrának, hogy a személyzet szüke miatt holmi inas szerepeket is el kellett vállalnia. Egyszer, mikor már a publikum mindent megunt, a társaság azt határozta el, hogy énekes és szavalati egyveleget fog adni, még pedig oly módon, hogy a tagok mindegyike tetszése szerint azt válaszssa ki szerepeiből, a miben legerősebb, a mi neki legjobban tetszik. Nagy Pistát is kérdezik, hogy hát ő miben fogja magát

produkálni? Majd valamelyik inas szerepemben, felele ő nagy phlegmával; de hogy miben? azt nem lehetett belőle kivenni. Extemporizálni azonban nem szabad: parancsolt rá az igazgató. — Úgy sem! felele ő, olyat mondok, a mi szerepeim közt van. Csupán arra kérte a színlap író, hogy annyit tegyen ki a czédulára: Nagy úr valami hallatlan furcsa tréfával fog föllépni s hogy az ő föllépte következzék az igazgatóé előtt. Az igazgató maga pedig rettentő pánczélos jelenethez készült, valami hadvezér akart lenni, ki egy monologban kegyetlenül elfoglalja Jeruzsalemét. Nagy Pista egész a rákövetkező számig egyre megtartá a titkot, akkor aztán inasnak öltözve kilépe a színpadra és e rövid jelentést mondá, miből egy egész szerepe állott: „Bivalyfi úr kíván udvarolni“, ezzel kétfelé tárta a közéapajtót, s inte az utána következő igazgatónak, hogy rajta a sor, már ő

elvégzé a magáét. Ez pedig a mint kilépett oly óriási hahota fogadta, hogy szóhoz nem birt tőle jönni, s nem levén tudója az előzménynek, majd elsülyedt bámulatában, hogy mit tud ő rajta a közönség oly nagyon nevetni?

R é b u s z.

Valami nócz.

Egy kis lánykától kérdezték:

- Édes gyermekem: hány éves vagy?
- Vad nócz, vad tizenócz, de tudom hod nócz.

Vad románcz.

Együtt voltak, — de mit is beszéllek . . .

Együtt lenni csak a szokott, a ki
Úgy koronkint egymást barátságból
Hébe-hóba szokta látogatni.

Együtt ültek, akarám mondani

Bandi, Pista a megyehüvösén,
Miért ültek, kutya-historia,
— Mit tagadjam? — csak kivallom biz én.

Hát az egyik, — tudniillik Bandi,

— Semmie sincs e széles világon —
Gondolkozván sok mások sokjáról
Im egyszer lát, való-e vagy álom?

A pusztának fáta morgánája

Ködében, ott úszik egy valami,
Én Istenem micsoda madár az,
Ki tudná azt nekem megmondani?!

Jöjj közelebb ó én óhajtásom!

Hadd lássam én ékes termetedet,
Ló vagy-e, vagy tehén, avagy sertés?
Ki egyformán bájlod személyemet.

Igen-igen ló, ló! nosza Bandi

Neki indul Isten igazában,
Vadló ez, mond; olvastam én erről
Az állatok históriájában . . .

Az e, vadló, hát hisz a szelidet

Ilyenformán el sem bocsátnák tán.
— Áló! neki mint a tigris, épen
Olyan gyorsan ott terem a hátán.

Jóhiszemű Pista pedig szúnyad

Egy bokortó árnyas közelében.
És fölébred; útezü disztó! . . . ni ni!
Vinnék már a lopott lovát, épen . . .

Sürgösbirtokháborító Bandit

Pista kezdi kapacitálgatni
Olmosával, — az Isten verje meg!
Ki látott így az *elmére hatni*.

No denique a keresetlevél

Rápuffan a mi Bandink hátára,
Bandi se rest, ő is ellenbeszél,
De ennek meg válasz lett az ára.

Nem tudom, hogy a végirat körül

Melyiknek van erősebb okmánya,
Annyi való, hogy a perdiscursba
Igényt formál — a ló *volt gazdája*.

Végre is hát a leve belöle,

A tárgyalást mások rekeszték be
S itéletét a szolgabírónak
Ott hallák a megye tömlöczébe.

A peres ló hová lett? tudj' Isten!

Nem kell mindent úgy tudni akarni,
Elég a, hogy Bandi, Pista szokták
Most már azt a *faderest* vakarni.

Dongó Sámuel.

TANUSÁGOS MESÉK.

Kell? Nem kell?

Hozta a májszterné a turós-csuszát az asztalra. A májszter kezébe fogta a kanalat, s az öreg legény felé fordult:

— No János, kell? nem? no jó.

Mínthogy János nem volt gyors a feleletében, a gazda maga felelt rá nemet s nem adott neki belöle. Akkor aztán fordult az inashoz:

— Kell? . . .

Hanem az gyors volt a belevágásba s odakiáltott:
— Kell hát!

Akkor aztán kapott a májsztertől lábsziját a há-
tára; mert ezt értette azalatt, hogy kell-e?

Tanuság e meséből az, hogy az ember várja elébb
végig, hogy mivel kínálják, csak azután nyilatkozzék,
hogy kell-e, vagy nem?

Hm. Nem vót ám!

A tatárjárásban azt gondolták ki a jámbor székelyek, hogy könnyebben megszabadulhassanak unalmas vendégeiktől, hogy biz ők kivetették maguk között, ki hány tatárfejet tartozik szállítani bizonyos időre a homoródi barlanghoz, hol a főhadiszállás volt? már azt akár honnan vegye. Egy lusta ficzko nagyon késett a maga rátájával, aztán a többiek már csúfolni kezdtek; egyszer aztán megharagudott, vette a keziját, meg a szablyáját, hogy no! majd hát hoz ő most már mindent.

Egyszer aztán vissza jön s hoz a tarisznyájában két levágott lábat:

— Ehen van né!

— Hát te rusnya béka, riad rá a dulló, nem tud-
tad má levágni a fejét?

— Hm! Nem vót ám.

. . . Tanuság belöle az, hogy könnyü annak a lá-
bát bántani, a kinek feje nincsen.

Az ürgepusztítók.

Árokszegi úr jutalmakat tűzött ki a parasztfiúk kö-
zött beszállítandó ürgefefejekre, fejenkint egy bankó ga-
rast. Persze, hogy rettentő sok ürge fejet hordtak ösz-

sze neki a határból, a mi nyáron a legyek miatt kezdett nagyon alkalmatlan lenni. Azt mondta hát a fiúknak, hogy ezentúl ne hozzák neki az elfogott ürgek fejait, hanem csak a farkaikat. Az is meglett. Egyszer aztán kimegy a mezőre, s látja hogy rettenetes sok ürge ficzánkolt alá s fel a porban, de annak egynek sincs farka. Hát a gaz kölykek, a mint levágták az elfogott ürge farkát, megint útnak eresztették, ne hogy kivesszen a magva e jövedelmes keresetforrásnak.

. . . Tanúság ebből, hogy azért, ha elvágják az ürgeknek a farkát, még sem lesz abból tengeri malacz.

Eredeti kívánság.

Egy jámbor atyafit pénzbírságban marasztalt el a bíróság; minthogy pedig fizetni nem tudott, a komáját kérte meg, hogy legyen érte kezes. A koma elment a bírák elé, s elvállalta a kezességet az elmarasztaltért, ha az meg nem fizetne idejére.

Azonban pár nap múlva az elmarasztalt fél összeveszett a komájával, most tehát újra a bírák elé vité őt magával s azt kívánta ott tőle, hogy már most *ő is állítson magáért kezes*, ha meg nem találna ő helyette fizetni, mert neki nincsen többé bizodalma hozzá.

Meghalt apád anyád.

Egy szabadságos katona ment hazafelé, s épen egy folyóhoz ért, a min épen egy cigány jött át.

— Ugyan morekám, — szólítja őt meg a baka, — nem vinnél át engem a vizen.

— Át vizsem bizs én, csak egy kis bagót adjon katona uram.

— Lesz, — biztatá őt a hadfi.

Felkapaszkodik a baka a kétlábu szekérre.

— Hallod-e more, tudnád-e te megmondani, mikor születtem én?

— Űm, hát virág-vasárnapján.

— Hát mi vagyok én?

— Jaj jaj, bizony ast gondolja, hogy én semmit sem tudok : orság-örzső.

— Hát a lábamon mi van?

— Kurta sárú kis csizma.

— Hát a fejemen?

— Gyenyeriséges kis csákó.

— Hát a vállamon?

— Rozsmaringsál.

Épen át értek a folyón, a more leszállítá terhét.

— Hallo l-e more, én már rég nem voltam odahaza, szeretném tudni, hogy vannak otthon, szagolj meg te engem, mert azt mondják, a ki jószagu, annak apja anyja él (a cigány megszagolja.)

— Jószagú, akár a fűszerszámusbút, ilnek, apja, anyja mindenféle nemzetsége . . .

A cigány csak várja a neki ígért bagót, de a bagó a baka pofáiba tünt el, nagy szomorúan visszaballag, mikor átért, visszakiált a bakára :

— Azst gondolod hogy te virágvasárnapján sülettél? azs ám ördögűzső kedden; azst gondolod, kurtasárú kis csizma van a lábodon? azs ám síli tike; azst gondolod, hogy gyenyeriséges kis csákó van a fejedbe? azs ám gólyafések; azst gondolod, hogy rozsmaring-sál van a válladon? azs ám pokolgerenda; azst gondolod hogy te jószagú vagy? azs ám bides mint a deg, meghalt apád anyád, mindenféle nemzetséged! — avval tova vágatott.

Mit felejtett otthon.

Egy táblabíró, ki sok élczeről volt nevezetes, készült gyűlésekre Nagy-Váradra, sógora megkérte, hogy vigye be, mit az szívesen meg is ígért.

Néhány nap múlva volt az indulás, el is indult szerencsésen; mikor már Váradhoz közel volt, megszólítja inasát :

— Te Jancsi, úgy eltöröm az eszemet, hogy mit felejtettem én oda haza? nem tud eszembe jutni.

— Talán a nagy tajtékipapját? téns uram.

— Nem, az itt van.

— Vagy a zsacsáját.

— Azt sem, az is itt van.

— Talán hát a pálcáját vagy kardját? de hisz azt mind én pakoltam fel a téns úrnak.

— Nem azt, nem azt, ismét gondolkozik az úr, s egyszer csak elkáromkodja magát : — Hü! a sógoromat felejtettem otthon.

A 9-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Nem minden botbül lesz borotva.“

Pest keleti typusa.

Egy utazó sógor azt írja Pestről elmés tárczacikkében, hogy ilyenkor nyáron Pestnek valódi „keleti typusa“ van. Bizonyosan ilyesmi ragadhatta meg a figyelmét.

Örülök hogy van szerencsém!

Két híres státusférfi a régi jó világban sok idő óta állt már szellemi úton barátságos összeköttetésben, leveleztek, izengettek, egy ügyet pártoltak, nagyabecsülték egymást; de még személyesen nem találkozhattak. Egyszer mind a kettőnek eszébe jut, hogy ők egymást meglátogatják. Mindegyik megakarta lepni ismeretlen barátját, azért nem irt róla, hogy jön s egyszerre indulván el hazulról, kicsinyben mult, hogy a sors azt a tréfát nem játszta velünk, hogy egymást az úton elkerülve, akkor érkezzenek meg jó barátjuk házához, mikor az éppen a másikat keresi.

Hanem szerencséjükre volt egy nagy pocsolya az út közepén, melyet a jövő-menő szekerek aként szoktak kikerülgetni, hogy egy kicsit kitértek neki a szomszéd buzaföld tisztásába, a mi két árokhányás között maradt. Ezen a szűk defilén találkozott össze a két jó barát szekere. Egy kicsit sötét is volt már, aztán meg mind a kettő more patrio könnyű szekéren utazott; ki parasztnak, ki zsidónak nézte a másikat, s azt hitte, hogy majd amaz tér ki előle a pocsolyába. De biz a pocsolyába egyik sem ment bele, s ebből az lett, hogy a két szekér összeakadt, majd felfordította egymást.

Először csak onnan az ülésből kiabáltak egymásra.

— He te *pimasz paraszt!* nem tudsz kitérni becsületes ember elől.

— Micsoda? Ilyen adta *zsidaja*. Még én térjek ki neked.

A gúnynevekre mind a ketten leugráltak szekereikről; neki estek egymásnak:

— Kicsoda az úr?

— Hát az úr?

— Én Xfalvy vagyok!

— Én meg Yváry.

... Örülök, hogy van szerencsém.

Hanem azt még is nagyon restellték, hogy egymást így kellett személyesen megismerniök.